

Alkotmánybíróság
1015 Budapest,
Donáti utca 35-45.
részére

a Pesti Központi Kerületi Bíróság
Gazdasági Csoport
1027 Budapest,
Varsányi Irén u. 40-44.
útján

alkotmányjogi panasz
indítványa

alperesnek

felperes által 34.G.301.184/2013 számon
indított perben a

KÚRIA, mint felülvizsgálati bíróság által
hozott Pfv.V.21.417/2014/4. számú
ítélettel szemben

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG
G. CSOPORTJA 3

FŐLAJSTROMSZÁM
KL/2014/1111

Postán / Csomagban / Elektronikusan / Faxon

Érkezett: 2016-04-06

PÉLDÁNY: 4x12 IV. 4. melléklet

MELLÉKLET: 4x12 KÖZTÜK: 4. melléklet

FŐLAJSTROMSZÁM: 301.184/13

UTÓIRATON

1) alperesnek
2) Pb

3) Sc. címtelre

Pf. 2016. IV. 11.
K. IV. 11. 11.

IV/772-0/2016

2016 APR 15.

3

3x13 M. H.

T. bíróság által

34.111.321 h. 11.22.8.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED]

[REDACTED] alperes, kívül jegyzett és csatolt meghatalmazással (P/1) igazolt jogi képviselőnk [REDACTED]

[REDACTED] felperes által 34.G.301.184/2013 számon indított perben a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által hozott Pfv.V.21.417/2014/4. számú ítélettel szemben az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.417/2014/4. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény B) cikk 1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint az Alaptörvény 28. cikkét.

Indoklás

I.

1. Alperes, mint bérlő és felperes, mint bérbeadó között 1989. június 28. napján határozatlan idejű bérleti szerződés jött létre a [REDACTED] 175 m2 alapterületű, földszinti és pincehelyiségből álló bérlemény tekintetében (P/2 számú mellékletként csatolva).

Felek a tárgyi bérleti szerződést – a bérbeadó önkormányzat kezdeményezésére – 1999. november 22. napján módosították (P/3 sz. melléklet), amely megállapodásban az Önkormányzat tárgyi bérleti szerződéssel kapcsolatos felmondási jogát korlátozták. A „Bérleti szerződés módosítása” elnevezésű irat („Szerződésmódosítás”) szerint „a Bérbeadó az I. részben megjelölt bérleményre vonatkozó bérleti szerződést csak akkor mondhatja fel, ha

- a) az Önkormányzat a helyiséget nem önkormányzati tulajdon esetében kisajátíttatná,
- b) az Önkormányzat a helyiség, illetve a helyiséget érintő épületrész átalakítására, lebontására jogerős és végrehajtható engedélyt kapott,
- c) az Önkormányzatra kötelező jogszabály alapján, az Önkormányzat köteles kiürítve átadni a helyiség tulajdonjogát,
- d) a felmondásra az 1993. évi LXXVII. (a továbbiakban: Ltv.) 24. §. (1) bekezdés a)-d) pontjaiban meghatározott feltételek fennállása ad okot.

Ha a felmondásra a 2/a-c. pontban felsorolt okból kerül sor, a felmondási idő egy évnél rövidebb nem lehet”. A Szerződésmódosítás II. 3. pontja szerint „ha a szerződés felmondására a 2/a-c. pontban meghatározott okból kerül sor, a bérlőnek a bérbeadó cserehelyiséget biztosít, vagy a bérlő kérésére a cserehelyiség helyett, a bérleti jog szerződés felmondásakor értékének megfelelő pénzbeli térítést fizet. A cserehelyiséget ugyanolyan feltételekkel kell bérbeadni, mint amilyen feltételeket a megszűnt bérleti szerződés tartalmazott”.

A szerződés módosításának ellenértékeként – a bérbeadó akkor hatályos, vonatkozó rendeletében foglaltaknak megfelelően – alperes a bérlemény beköltözhető forgalmi értékének 10%-át, azaz 7.315.000,- Ft-összeget megfizetett.

2. A tárgyi bérleti szerződést a bérbeadó önkormányzat 2012. november 23. napján, 2013. december 31-i felmondási idővel indoklás és cserehelyiség biztosítása nélkül felmondta (P/4). Alperes a tárgyi felmondást nem fogadta el, figyelemmel arra, hogy az az 1./ pont szerinti Szerződésmódosítás szabályaival ellentétes volt.

Felperes – a felmondási idő leteltét megelőzően – 2013. február 19. napján a helyiség kiürítése végett kereseti kérelmet (P/5) terjesztett elő a Pesti Központi Kerületi Bíróságnál, amelyben arra hivatkozott,

hogy a Szerződésmódosítás 1-4. pontjai semmisek. Felperes álláspontja szerint a hivatkozott rendelkezések az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 423. §-ébe ütköznek, tekintettel arra, hogy bérleti szerződés kizárólag adott dolog időleges használatba adására vonatkozhat. Felperes álláspontja szerint „a Lakástörvény 43. § (1) bekezdésében foglalt, a felmondás egyes feltételeire vonatkozó megállapodási lehetőség alkalmazása nem vezethet oda, hogy végérvényesen megfossza a bérbeadót az őt tulajdonosként megillető rendelkezési jogtól, mert ez a 423. §-ába, illetve az Ltv. 2. § (1) bekezdésébe, valamint a Ptk. 2. § (2) bekezdésébe ütközik”.

3. Felperes keresetét a Pesti Központi Kerületi Bíróság 34.G.301.184/2013/4 számú ítéletével elutasította (P/6). Nevezett döntésében az első fokú bíróság megállapította, hogy a Szerződésmódosítás „mindenben megfelelt az akkor és most hatályos jogszabályoknak, nem ütközött az 1993. évi LXXVIII. törvénybe”, azt pedig „nem fogadta el, hogy majdnem tulajdonosi pozícióba került az alperes, hiszen bérleti díjat volt köteles fizetni és a rendkívüli felmondás lehetősége a Lakástörvény 24. § (1) bekezdés a., b., pontja szerint a felperes rendelkezésére áll”.

Az első fokú döntéssel szemben felperes fellebbezést terjesztett elő (P/7), amelyben kérte az ítélet megváltoztatását. Jogorvoslati kérelmében felperes álláspontja szerint a „szerződésmódosítással a felek, azzal, hogy kizárták – igaz, némi ellenérték fejében – a felperes önszántából való felmondási jogát (rendes felmondás), felperes a tulajdona feletti rendelkezési jogtól meg lett fosztva. A szerződésmódosítás alapján felperes ugyanis kizárólag rajta kívül álló okok bekövetkezése esetén élhet a felmondás lehetőségével, mellyel alperes kvázi tulajdonosi pozícióba kerül”, amely „helyzettél kvázi örökbérleti jogviszony létesül”, mivel „a szerződésben meghatározott felmondási lehetőségek mind a felperes akaratától függetlenek”.

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 4.Gf.75.604/2013/5. számú ítéletében (P/8) az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és felperes fellebbezését elutasította. Jogerős döntésében a Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy a felek „szerződésmódosításuk II/2. pontjában a bérleti szerződés felmondásának jogát teljes körűen nem zárták ki, amennyiben így tettek volna, az valóban semmisséget eredményezett volna. A szerződésmódosítás II/2. pontja a felperesi bérbeadó felmondási jogát szűkíti, amikor az ott felsorolt esetekre redukálja azt, amely esetkörökben a bérbeadói rendes felmondás lehetősége nem szerepel. A bérbeadó felmondási jogát tehát – az alperesi bérlő által nem vitásan megfizetett ellenérték fejében – a felek egyező akaratával korlátozták, amennyiben a bérbeadó rendes felmondását nem tették lehetővé. Ezen korlátozás azonban nem egyenlő a bérbeadói felmondási jog teljes kizárásával, hiszen a bérbeadó felmondása az ott felsorolt körülmények esetén továbbra is jogosult”. Azzal, hogy a felmondási jog terjedelmét „a felek egyező akaratával valóban szűkebbre szabták, mint a fenti jogszabályhelyek (...) kógens rendelkezést nem sértettek (...) amennyiben a bérbeadó részére bármilyen, mégoly kis terjedelmű felmondási jog biztosításra kerül, a kogencia nem sérül, hiszem a felmondási jog létesül, fennáll”.

4. Felperes a jogerős ítélet meghozatalát követően a tárgyi bérleményt is magában foglaló épületet a [REDACTED] részére elidegenítette, 2014. szeptember 24-i kért leveleiben pedig (P/9) alperest arról tájékoztatta, hogy „bérleti díj fizetési és a bérleti szerződésből eredő egyéb kötelezettségeiket a fenti időponttól szíveskedjenek az új tulajdonos felé rendezni”. 2015. decemberében a bérlemény új tulajdonosa az egész épület tekintetében jogerős és végrehajtható építési engedélyt szerzett és nagyszabású építési beruházásba fogott.

5. Felperes 2014. szeptember 11. napján felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő (P/10), amelyben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését. Kérelmében felperes ismételtén előadta, hogy álláspontja szerint felek a Szerződésmódosításban „a rendes felmondáshoz való jogot kizárták” és „jogviszonyukat mintegy örökbérletté tették” amellyel „a szerződés felmondásának lehetősége a (bérbeadótól) független rendkívüli felmondást lehetővé tevő okoktól elkülönítve, számára lehetetlenné vált”.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2015. szeptember 30. napján meghozott - alperes részére csak 2016. február 11. napján kézbesített - Pf.V.21.417/2014/4. számú döntésében (P/11) a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és alperest a bérlemény kiürítésére kötelezte.

Hivatkozott döntésének indoklásaként a Kúria az alábbiakat adta elő: „A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése a jogerős ítélet felülvizsgálatát csak jogszabálysértés esetén teszi lehetővé. Az eljáró bíróságok téves értelmet tulajdonítottak a Ptk. 423. §-ának, miszerint a bérbeadó a bérbe vett dolog használatát időlegesen köteles átengedni bérlőnek bérfizetés ellenében. A Ptk. 423. §-a a bérlet fogalmát adja meg, így az nem eltérést nem engedő, hanem feltétlen érvényesülést kívánó szabály, így a tőle eltérő szerződéses rendelkezés nem azért semmis, mert jogszabályba ütközik, hanem azért, mert a nem időleges használatra kötött használati szerződés nem bérleti szerződés. Ha a bérlet a bérelt dolog használatát hosszabb időre kívánja megszerezni és el kívánja kerülni, hogy a bérbeadó a bérleti szerződést rendes felmondással bármikor megszüntethesse, a bérlet időtartamát a bérleti szerződésben naptár szerint meg kell jelölni, vagy a jövőben biztosan bekövetkező eseményhez kell kötni. A felek bérleti szerződésében megjelölt felmondási okok nem a bérlet időtartamának meghatározását szolgálták, nem csak bekövetkezésük időpontja, de még az is bizonytalan, hogy egyáltalán bekövetkeztek volna-e, ezért azok nem időtűzésnek, hanem feltételnek minősülnek. Mivel a bérlet időtartamát a felek a bérleti szerződésben nem határozták meg, hanem a szerződés megszűntét bizonytalan jövőbeli eseményhez kötötték, ami nem időtűzés, hanem feltétel, a bérlet a Ptk. 423. §-ába foglalt fogalom meghatározásával ellentétes, a bérleti szerződés bérbeadói rendes felmondási jogot kizáró kikötése érvénytelen, így a felperes a rendes felmondás jogával élhetett”.

II.

Meggyőződésem, hogy a Kúria, mint felülvizsgáló bíróság nevezett ítélete Magyarország Alaptörvényével ellentétes az alábbi okokból:

1. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni”

A panaszolt ítélet sérti az Alaptörvény által biztosított, fentebb idézett, tisztességes eljáráshoz való jogot. Több, mint egy évtizedes ügyvédi tevékenység és mintegy 35 éves szövegértési múlt ellenére alperes jelen eljárásra meghatalmazott jogi képviselőjének többszöri próbálkozás ellenére sem sikerült annak értelmezése, hogy a döntés indoklása mennyiben vonatkozik az eljárás során megállapított tényállásra és abból hogyan vezethető le az alkalmazott jogkövetkezmény. Az enigmatikus indoklás legfigyelmesebb elolvasását követően sem derül fény arra, hogy ha a felek által „a nem időleges használatra kötött használati szerződés nem bérleti szerződés”, akkor azt az eljáró bíróság – a szerződések tartalom szerinti megítélésének elve alapján – azt milyen szerződésként értelmezve jutott arra a következtetésre, hogy a feltétel (amihez a felek a Kúria álláspontja szerint a bérlet időtartamát kötötték), a bérlet a Ptk. 423. §-ába foglalt fogalom meghatározásával ellentétes, a bérleti szerződés bérbeadói rendes felmondási jogot kizáró kikötése érvénytelen.

Figyelemmel arra, hogy a felek szerződéskötés-kori szándékát az eljárásban egyáltalán nem vizsgálták, teljességgel érthetetlenek és irrelevánsok a tárgyi döntés azon sorai, amelyek ahhoz adnak iránymutatást, hogy milyen módon kell eljárni „ha a bérlet a bérelt dolog használatát hosszabb időre kívánja megszerezni és el kívánja kerülni, hogy a bérbeadó a bérleti szerződést rendes felmondással bármikor megszüntethesse”. Fentiek mellett a döntés több, kirívóan iratellenes megállapítást is tartalmaz (pl. „a bérlet időtartamát a felek a bérleti szerződésben nem határozták meg” v.ö. P/2 szám alatt csatolt bérleti szerződés 7. pontja: „A bérlet időtartama a) határozatlan”) valamint teljességgel megalapozatlanul állapítja meg, hogy felek a bérleti szerződés bérbeadói rendes felmondásának jogát kizárták. Bérbeadó részére nem kizárólag a rendkívüli felmondás joga maradt meg a Szerződésmódosítás létrejöttét követően, hanem a II. 2. a)-c) pontokban meghatározott feltételek egyikének bekövetkezésekor jogosult volt a rendes felmondás jogával élni. Azt, hogy ezen feltételek nem kizárólag a bérbeadótól független, rajta kívül álló okoknak minősülnek, kitűnően szemlélteti az a tény, hogy a bérlemény átalakítására a jelenlegi tulajdonos 2015. decemberére jogerős és végrehajtható építési engedélyt szerzett, amellyel a Szerződésmódosítás II. 2. b) pontja szerinti felmondási okot maga idézte elő.

A Kúria vonatkozó ítéletét – a kezelőiroda által adott szóbeli tájékoztatás szerint - 2015. szeptember 30. napján hozta meg. Utóbbi tényről való értesülést követően irodánk 2015. október 7. napjától számtalan alkalommal érdeklődött személyesen annak ügyében, hogy az ítélet – amennyiben

ténylegesen meghozatalra került – mikor kerül leírásra és a felek részére kézbesítésre. A tárgyi ügyben történt többszöri iratbetekintés alkalmával irodánk arról is értesült, hogy felperes maga írásban tett 2016 év elején panaszt annak ügyében, hogy az ítélet elmaradt írásba foglalása az idő közben megkezdődött beruházást és a felek bérlemény kiürítésére irányuló tárgyalásait érdemben akadályozza. A tárgyi ítélet felperes, alperes és az ingatlan új tulajdonosának fáradságos közbenjárása nyomán 2016 februárjában került kézbesítésre, amellyel a Kúria a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 219. § (2) bekezdésében foglalt 15 napos írásba foglalási és kézbesítési határidőt majd' 4 hónappal, mindenféle indok nélkül túllépte.

Azzal, hogy a Kúria vonatkozó ítéletét irat és tényállásellenes megállapításokra alapozva, úgy indokolta, hogy abból a levont jogkövetkezmény alkalmazása logikailag nem állapítható meg, álláspontom szerint a tisztességes eljáráshoz való jogot és különösen a törvényes indoklás kötelezettségét megsértette. Azzal pedig, hogy a Kúria a meghozott ítéletet csak jóval az irányadó határidő lejártát követően foglalta írásba és kézbesítette ki, az Alaptörvényben az ügyek ésszerű határidőn belüli elintézéséhez fűződő jogot sértette meg.

2./ Az Alaptörvény Alapvetése B) cikk (1) bekezdése szerint „*Magyarország független, demokratikus jogállam*”. Az alkotmánybíróági gyakorlatban a jogállamiság részét képező jogbiztonság elvéhez kapcsolódóan megjelenik a jogerő védelmének az elve. Fentiek nyomán az Alkotmánybíróság 9/1992. (I. 30.) AB határozatában kifejti, hogy „*a jogerős határozatok megváltoztathatatlanságához és irányadó voltához alapvető alkotmányos érdek fűződik. A jogállamiság lényeges eleme, hogy a törvénynek egyértelműen meg kell határoznia, mikor támadható meg egy bírósági határozat rendes fellebbezteli jogorvoslattal, illetve, hogy a jogerőssé vált határozat megtámadására milyen feltételek alapján van lehetőség, s hogy mikor következik be az az állapot, amikor a jogerős határozat már semmiféle jogorvoslattal nem támadható*”.

Ugyan az Alkotmánybíróság gyakorlatában még nem jelent meg az a felfogás, mely szerint a jogbiztonságból levezethető jogerő tiszteletben tartására irányuló jogállamisági követelmény a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal is közvetlen összefüggést mutat, az Emberi Jogok Európai Bírósága több eseti döntésében kifejtette, hogy senki sem jogosult arra, hogy egy jogerős (végleges és kötelező) ítélet felülvizsgálatát kérje pusztán azon a célból, hogy újabb tárgyalást tartsanak és újra eldöntsék az ügyet.

A Pp. irányadó 270. § (2) bekezdése az Alkotmánybíróság fentebb ismertetett gyakorlatával összhangban megállapítja, hogy a jogerős ítélet felülvizsgálatára jogszabálysértés esetén van mód. Fentiek ellenére a Kúria ítélete adós marad azon jogszabálysértés megjelölésével, amely felülvizsgálati eljárását egyáltalán lehetővé tette, ez pedig az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését sérti.

3./ Az Alaptörvény 28. cikke szerint „*a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak*.”

A tárgyi Szerződés módosítás megkötését 1999-ben a bérbeadó önkormányzat kezdeményezte alperesnél. A felperesi ajánlat Belváros-Lipótváros, Budapest Főváros V. kerület Önkormányzat vonatkozó, 14/1995. (VI. 23.) számú rendeletén alapul, amely – szerződéskötéskor irányadó szövege – a Kúria által most semmisnek kimondott Szerződés módosításhoz hasonló megállapodások létrejöttét engedélyezte, a velük kapcsolatos elszámolási kérdéseket pedig – kifejezetten a cserehelyiség biztosítása helyetti megváltási összegre is tekintettel – részletesen rendezte. A Szerződés módosítás ellenében fizetendő ellenértéket (a bérlemény beköltözhető forgalmi értékének 10%-a), továbbá a Szerződés módosítás megkötését követően - visszamenőlegesen - fizetendő emelt bérleti díj összegét a tárgyi rendelet ill. az 519/1996. (VI. 23.) Kt. határozat állapította meg.

A Szerződés módosítást megalapozó helyi önkormányzati rendeletet a jelenleg is hatályos 15/2007. (IV. 19.) Belváros-Lipótváros Önkormányzati rendelet oly' módon helyezte hatályon kívül, hogy annak alkotmányellenessége bármikor is megállapításra került volna. Fentiek szerint a Kúria ítéletével most jogellenesnek mondott szerződéses gyakorlat az e tárgyan irányadó jogszabályoknak –

Önkormányzati rendeleteknek – teljes mértékben megfelelt és pontosan a Kúria ítélete az, amely ezen jogszabályok jogellenességét anélkül állapítja meg, hogy azt az erre jogosult szerv – azaz az Alkotmánybíróság – bármikor is kimondta volna.

A Szerződésmódosításhoz hasonlóan megkötött megállapodások jogszerűségét az is alátámasztja, hogy ezek alapján az önkormányzat évtizedes gyakorlata szerint cserehelyiségek felajánlása, ill. a bérleti jogviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése formájában teljesítés történt, több alkalommal bíróság előtti jogvita lezárásaképp.

Tájékoztatom a t. Alkotmánybíróságot, hogy a felperes önkormányzat a tárgyi Szerződésmódosítás jogszerűségét megalapozó rendeletének Szerződésmódosítás napján hatályos szövegét többszöri felhívásunk ellenére sem küldte meg alperes részére, az pedig az önkormányzat weboldalán erre rendszeresített <http://www.belvaros-lipotvaros.hu/rendeletek> webcím alatt nem található. Figyelemmel az előbbiekre ezúton kérem a t. Alkotmánybíróságot, hogy keresse meg az alperesi önkormányzatot a tárgyi (14/1995. (VI. 23.) Belváros–Lipótváros Önkormányzati rendelet az önkormányzat tulajdonában álló nem lakás céljára szolgáló helyiségek bérbeadásának feltételeiről) jogszabály Szerződésmódosítás időpontjában irányadó (a 33/1995. (XII.21.), a 1/1996. (II.15.), a 11/1996. (IV.30.), a 37/1996. (XII.16.), a 26/1997. (VII.8.), a 22/1998. (VII. 8.), és a 19/1999. (V.27.) rendeletekkel módosított) szövegének rendelkezésre bocsátása céljából. Jelen alkotmányjogi panasz indítványomhoz P/12 szám alatt mellékelem a tárgyi rendelet hatályon kívül helyezése-kori szövegét, ami – az alperes oldalán a Szerződésmódosítás időpontjában közreműködő személyek irodánknak adott tájékoztatása szerint – érdemben különbözik a Szerződésmódosítást lehetővé tevő korábbi változattól.

Az Alkotmánybíróság 20/2014. (IX.30.) AB határozatában kimondja, hogy „az előreláthatóság és a kiszámíthatóság ugyanakkor a jogalkalmazók irányában is alkotmányos elvárás a jogi normák értelmezése során”. Azzal, hogy a Kúria a Szerződésmódosítás részleges érvénytelenségét az annak alapjául szolgáló jogszabály (önkormányzati rendelet) bármiféle vizsgálata nélkül, úgy mondta ki, hogy az adott jogszabály alkotmányellenessége megállapításra nem került, az Alaptörvény 28. cikkelyét súlyosan megsértette.

III.

A fentebb ismertetett indokok alapján ismételten kérem tehát az Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.417/2014/4. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és semmisítse meg azt.

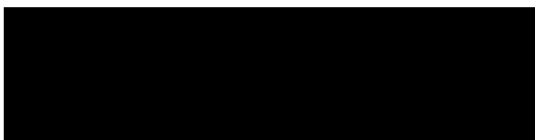
Hivatkozással az Abtv. 30. § (1) pontjára tájékoztatom a t. Alkotmánybíróságot, hogy alperes a tárgyi ítéletet 2016. február 11. napján vette át, így jelen indítvány a nevezett jogszabályhely szerinti 60 napos határidőn belül kerül előterjesztésre.

Az Abtv. 52. § (1a) bek. a) pontjában foglaltakra hivatkozással tájékoztatom a t. Alkotmánybíróságot, hogy az Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 27. §-ára alapítottam. Indítványozó az alapeljárásban alperesi félként vett részt, így az egyedi ügyben való érintettsége a fenti jogszabályhely szerint megállapítható.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel nyilatkozom, hogy a panszt előterjesztő alperes a tárgyi alkotmányjogi panasz indítványban szereplő személyes adatai nyilvánosságra hozatalához hozzájárul.

Budapest, 2016. április 5.

Tisztelettel:

Mellékletek:

- P/1: jogi képviselői meghatalmazás
- P/2: bérleti szerződés
- P/3: Szerződésmódosítás
- P/4: bérbeadói felmondás
- P/5: kereseti kérelem helyiség kiürítésére
- P/6: a Pesti Központi Kerületi Bíróság 34.G.301.184/2013/4 számú ítélete
- P/7: felperes fellebbezése a Pesti Központi Kerületi Bíróság 34.G.301.184/2013/4 számú ítéletével szemben
- P/8: a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 4.Gf.75.604/2013/5. számú ítélete
- P/9: felperes levele a bérleti jog tekintetében beállott jogutódlásról
- P/10: felperes felülvizsgálati kérelme
- P/11: a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.417/2014/4. számú ítélete
- P/12: 14/1995. (VI. 23.) Belváros–Lipótváros Önkormányzati rendelet az önkormányzat tulajdonában álló nem lakás céljára szolgáló helyiségek bérbeadásának feltételeiről

